

[Statsministeren.]

for indgreb, at vi ikke burde vente. Jeg skal ikke kommentere det, som har været kommenteret så meget — jeg tænker her på de allersidste drøftelser, der har fundet sted — men jeg synes også, som økonomiministeren sagde det, at det egentlig er lidt urimeligt, for at sige det venligt til venstre, af det parti, der som regeringsparti i 1974 ventede og ventede med at gøre det, der skulle gøres, og da de endelig gjorde det, var det i sidste øjeblik, og så var det ikke et forhandlingsoplæg, men simpelt hen et valgoplæg.

Det, som regeringen har gjort, er jo, at regeringen har aftalt med 5 partier på god demokratisk vis her i tinget, at vi i løbet af juni og august måned skal gøre forsøg på at finde en løsning i slutningen af august eller først i september med henblik på en indkomstpøolitik, der vel primært må siges at være en indkomstpøolitik for 1. marts 1977 og i en periode frem. Så tidligt har aldrig nogen regering gjort forsøg på at lave indkomstpøolitik. På den baggrund er det meningsløst, urimeligt og smaskhamrende usagligt at komme og sige, at regeringen ikke gør, hvad den kan for at fremskynde tingene i tide. Den, der siger det, kom selv for sent, gjorde det forkert og mislykkedes med indkomstpøolitik.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde noget om, at man jo i sin tid mellem de fem partier indgik dette ulykkelige septemberforlig. Jeg kan ikke rigtig forestille mig, hvordan den politiske situation i Danmark ville have set ud, hvis ikke det var lykkedes at lave det septemberforlig, der i hvert fald fik folketinget til at fungere i den samling, som nu er ved at slutte, og som i hvert fald — man kan diskutere mere eller mindre tilfredsstillende — har løst en lang række økonomiske problemer, som man stod over for.

Sammenligningen med, at man i det forrige århundrede ingen indkomstskat havde, fortæller os vel lidt om, hvad det er, man sigter på: man sigter på det forrige århundredes politik, prøver på at realisere det i 1970'erne. Konsekvenserne ville være, at vi får et samfund, der ligner det samfund, vi havde dengang, eller måske det samfund, som man stadig har mange steder i verden, hvor man stadig væk befinder sig økono-

misk, udviklingsmæssigt og socialt-kulturelt i det forrige århundrede.

Hr. Hilmar Baunsgaard kom med et indlæg, som jeg vil betegne som meget realistisk, dog sagde hr. Hilmar Baunsgaard i begyndelsen af sit indlæg ligesom med en løftet pegefinger til regeringen og socialdemokratiet, at vi burde have bidraget til et bedre klima, arbejdsklima, mellem de 5 forligspartier og her i folketinget ved at have været mere imødekommende over for de krav, der er stillet fra forskellige partier med hensyn til ændringer på arbejdsmarkedet. Jeg vil sige, at jeg har betragtet den holdning, som kom til udtryk ved afstemningerne i går fra de borgerlige partiers side, som et udtryk for, at de inderst inde var bange for deres egne forslag og derfor ikke kunne enes om fælles forslag, der efter vor opfattelse ville medføre dårlige og forkerte indgreb på arbejdsmarkedet. Sådan har jeg opfattet det. Hvis det er det, der ligger bagved, så er det klog politik, for hvis man netop skal bedre arbejdsklimaet, og nu tænker jeg på arbejdsklimaet på arbejdsmarkedet, det arbejdsmarked, der ligger uden for folketinget, så ville det mildt sagt have været meget uklogt, om man havde kørt sine forslag, tanker og ideer igennem.

Jeg er derfor lykkelig over, at de borgerlige grupper var så uenige, som de var, og jeg tager det som et udtryk for en egentlig mærkelig form for klogskab, dette, at man, når det kom til stykket, alligevel fandt det uhensigtsmæssigt at gøre, som man hver især foreslog.

Men med hensyn til det økonomiske, som hr. Hilmar Baunsgaard var inde på, vil jeg sige, at jeg er meget enig med hr. Hilmar Baunsgaard i det synspunkt, at der ikke er plads til milliardskattelettelse. Vi har en forpligtelse i septemberforliget, det står vi ved, men at foregøgle befolkningen, at der er muligheder for milliardskattelettelse, er urimeligt og i den aktuelle økonomiske situation meningsløst.

Det andet spørgsmål, som hr. Hilmar Baunsgaard var inde på, var, at man heller ikke kunne spare på nogle af, skal vi sige fundamentterne i den samfundsopbygning, som vi har. Vi kan spare, vi har bundet os til en bespareelsesplan, der indeholder nogle minimumsbeløb, og de skal i hvert fald op-